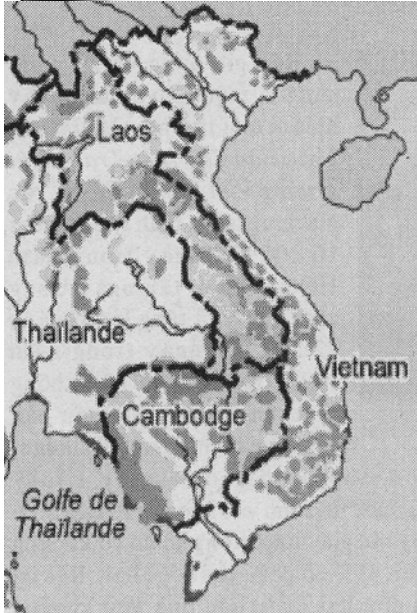
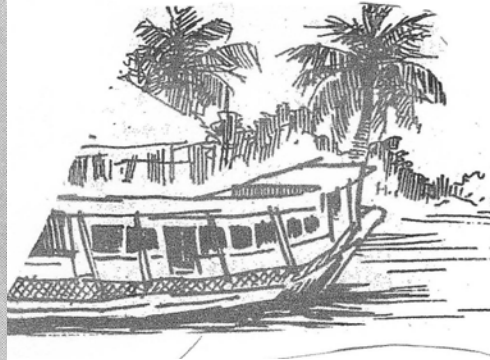

Biển Việt ời căng buồm gió lộng

Kính thư quý vị,

Quý vị hằng yêu mến biển và hải đảo của Việt Nam nhưng quý vị đã có dịp nhìn tận mắt Biển Mẹ chạy dài từ Móng Cái, xuôi Nam xuống tận Côn Sơn, Phú Quốc chưa?

Nếu chưa, xin quý vị theo dòng người Vượt Biên đi từ khơi nguồn của Biển Mẹ rồi cuối cùng từ già Phú Quốc để mưu tìm Tự Do, để thấy Biển Mẹ đẹp và hùng tráng như thế nào.

Đào Văn Bình

• *****
• *****

Biển lung linh biển tình biển nhớ.
Biển vỗ về biển chở mồi thương yêu.
Biển hiu hiu sóng nhẹ gió muôn chiều.
Cho liễu rủ bóng dừa nghiêng xõa tóc.

Biển mẹ rộng xuôi xuống miền Tiền Hải.
Cho đàn con thêm cuộc sống no lành.
Sầm Sơn ời bờ biển đẹp như tranh.
Bao truyện đẹp tô bồi trang lịch sử.

Biển thông lộ cho đoàn con vượt thoát.
Đường Tự Do rộng mở cuối chân trời.
Nắng cao lên lồng lộng gió căng hơi.
Vững tay lái ta xa rời cõi chết.

Biển Thanh-Nghệ sao quá nhiều giông tố ?
Bạch đằng gầy chằng ngăn nổi phong ba.
Mái tranh nghèo mẹ mới cất hôm qua.
Nay tan tác theo từng cơn bão thổi.

Biển Mẹ đỏ bắt nguồn từ Móng Cái
Chảy về Nam xuôi đến Bến Vân Đồn.
Cửa Ông ời ta nhớ những người thương.
Than Cầm Phả sắc đen màu quê mẹ.

Nước mắt Nghệ cất lên từ biển tới.
Ta cảm ơn những con cá ngoan hiền.
Người ở đây chân cứng tựa Trường Sơn,
Xin cảm phục những con người cần khổ.

Hạ Long Vịnh nước trong xanh như ngọc.
Ròng ở đây nằm ngủ rất yên bình.
Cánh buồm nâu tất tả cuộc mưu sinh.
Sao thương quá những cuộc đời trôi nổi.
Hải Phòng hơi làm sao ta quên được ?
Mùi cá thu thơm khỏi Đảo Cát Bà.
Nhớ tôm he, nhớ con sứa mặn mà.
Bạch Long Vĩ Đảo xa xa mờ hiện.

Cửa Nhật Lệ tích xưa giờ còn đó.
Đường xuôi Nam Chúa Nguyễn mở cơ đồ.
Qua Thuận An lại nhớ cố đô xưa.
Thương xứ Huế Mậu Thân mùa tang tóc.
Vững tay lái thuyền xuôi về Đà Nẵng.
Theo dòng khơi thương Bán Đảo Sơn Trà.
Người yêu ời giờ anh ở rất xa.

Nhưng vẫn nhớ những ngày ta hò hẹn.

Hoàng Sa đó chim âu buồn soãi cánh.
Nhìn đoàn thuyền hối hả bỏ ra đi.
Đảo san hô con sóng thở rầm rì.
Như thương cảm nỗi đau người vượt biển.

Những hang động Đảo Lý Sơn thật đẹp.
Tên của em trên vách đá năm nào.
Theo tháng năm tình đâu có lạt phai.
Thương em quá những ngày mùa biển động.

Rời Quảng Ngãi thương Xa Huỳnh nghèo lắm.
Việt Cộng về tan tác cả tình quê.
Nhìn sao khuya ta cố ngoài trông về.
Thương dáng mẹ hao gầy từ Cổ Lũy.

Thuyền xuôi chày theo lòng người háo hức.
Kìa Quy Nhơn trông mát rượi xanh mềm.
Dừa Tam Quan ngọt như sữa mẹ hiền.
Sao Bình Định cứ triền miên đời khổ ?

Qua Nha Trang nghe tiếng đời đổ vỡ.
Sóng biển tình đồng vọng khúc bi ai.
Trời Vũng Rô chim yến cũng thở dài.
Màu cờ đỏ phủ đen miền cát trắng.

Cam Ranh đó nắng biển chiều lấp lánh.
Rạch Ba Ngòi buổi chợ cá tôm uơn.
Qua Phan Rang còn nhớ mãi người thương.
Phan Rí Cửa dáng buồn như nỗi chết !

Vào Phú Quý thấy ai buồn tha thiết.
Việt Cộng về đàn cá cũng phân ly.
Thuyền câu nằm thương tiếc mãi người đi.
Hợp tác xã phá tan đời ngư phủ.

Trăng cổ độ sáng soi vùng Mũi Né.
Muối ở đây như một giải ngân hà.
Dàn mực nằm quặn đỏ lớp phen tre.
Bên lớp cá khô ngon mùi nước biển.

Bà Rịa đó ta lấy làm điểm hẹn.

Chờ đoàn người hối hả bỏ ra khơi.
Trăng vào mây nương những lúc tối trời.
Đoàn ghe vội tiến nhanh ra ngoài Cửa.

Đêm Vũng Tàu hải đăng đèn sáng tỏ.
Hương đoàn người vượt tới Đảo Côn Sơn.
Đồng ca lên khúc hát buổi ly hương.
Nghe lịch sử quặn đau từng khúc ruột.

Biển Thanh Phú tối đen như địa ngục.
Rừng chà là nín thở sợ công an.
Người vợ ngồi từng giờ phút dõi trông.
Chồng con được bình an ra cửa biển.

Qua Bình Đại thương con sò huyệt ngọt.
Mẻ tôm khô phơi nắng tỏ yên bình.
Đàn le le còn ở đó không em ?
Hay tan tác tìm phương nào chạy trốn ?

Sông Cửa Tiểu nghe tiếng người rên xiết.
Mắt đục ngầu như từng lớp phù sa.
Cửa Hàm Luông giờ như bãi tha ma.
Chỉ có đám lục bình trôi ra biển.

Mũi Cà Mau nghe rừng tràm réo gọi.
Xác vượt biển theo sóng nổi lênh đênh.
Hồn ma vương nơi bến bãi đầu ghềnh.
Sao vẫn cứ lao mình ra cửa biển ?

Ngoảnh mặt lại Kiên Giang thôi vĩnh biệt !
Việt Cộng về cả nước phải thi đua.
Đầu tôm xưa vớt bỏ chẳng ai mua.
Nay cũng phải tranh nhau từng vốc nhỏ.

Qua Phú Quốc nghe hồn tan nát vỡ.
Bầy cá mai cũng đã bỏ đi rồi.
Nước mắt ơi nước mắt cũng đổi đời !
Nghe từng bước quặn đau tình cổ lý.

Đào Văn Bình

(Trích Thiên Sử Thi Của Người Vượt Biển
xb năm 2002)